

שמיייהו מכי הרב בית המקדש:

א. **הצוצרתא — שופרא. שופרא —**
הצוצרתא.

למאי נפקא מינה לדעת כי נשתנה שמם —
לשופר של ראש השנה, שאין תוקעים אלא
בשופר שעמי הארץ קוראים לו חצוצרה.

ב. **ערבה — צפצפה.**

צפצפה — ערבה.

למאי נפקא מינה — ללולב. שרק ערבה
כשירה בו ולא צפצפה.

ג. **פתורה — פתורתא. פתורתא —**
פתורה.

שבתחילה היו קוראים לככר לחם גדולה
פתורה ולקטנה פתורתא ועכשיו השתנה
שמם.

הא דאין מטלטלין לא שופר ולא חצוצרות
— **רבי נחמיה** היא, הסובר שאפילו כלים
שמשתמשים בהם בשבת אין מטלטלים
אותם אלא לצורך תשמישם המיוחד להם.
ושופר, ששימושו המיוחד הוא לתקיעה, אין
נוטלים אותו בשבת כדי לגמע בו מים
לתינוק⁽¹¹³⁾.

ואם יקשה לך אמאי נקט רבי נחמיה
בתחילת דבריו שאין מטלטלים שופר ואחר
כך אמר שאין מטלטלים חצוצרה? והרי
פשיטא שאם את השופר שראוי לגמע בו
מים לתינוק אין מטלטלים, כל שכן שאין
מטלטלים את החצוצרה.

תשובתך: **ומאי שופר** שנקט רבי נחמיה
בתחילת דבריו — **נמי**, דהיינו, כוונתו היא
לחצוצרות. ובאומרו חצוצרות כוונתו היא
לשופרות. **וכדרב חסדא**, שמנה שלשה
דברים שהתחלפו בשמותיהם, ובכללם שופר
וחצוצרה.

דאמר רב חסדא: הני תלת מילי אישתני

אם הנטילה של המוקצה היתה באיסור, חייב
להניחו מיד.

והחזון איש הקשה מדברי ר' נחמיה,
שמבואר שאפילו שלקח את השופר לידו בהיתר
בערב שבת, ואעפ"כ חייב להניחו מיד.

ולכך סובר החזון איש בביאור שיטת הגר"א,
שגם הנוטל דבר באיסור רשאי להמשיך
ולהחזיקו בידו, אולם לדעת ר' נחמיה נחשב
השופר למוקצה מחמת גופו כאבנים ומעות,
שהרי אין אפשרות להשתמש בשופר בדרך של
היתר, ובמוקצה מחמת גופו מוסכם הדבר שאין
להמשיך ולהחזיק בו, אפילו שנטילתו היתה
בהיתר.

113. לדעת ר' נחמיה אסור לטלטל כלי שלא
לצורך תשמישו המיוחד. כתב המגן אברהם
(שח) שהנוטל מוקצה בשוגג בשבת, מכיון
שכבר נמצא המוקצה בידו, מותר לו להמשיך
ולטלטלו עד שיניחנו.

והמשנה ברורה (ס"ק יג) הביא מהאחרונים
סברו, שהיתר זה קיים דוק בכלי שמלאכתו
לאיסור, אבל במוקצה מחמת גופו כגון אבנים
ועפר אסור לו להמשיך ולטלטל, אלא צריך
להניחם מיד.

ומוסיף המשנה ברורה שלדעת הגר"א כל
ההיתר הוא רק אם הנטילה היתה ברשות, כגון
איזמל של מילה, שהיה לו היתר לנטלו, בזה
אומרים שיכול להמשיך ולהחזיק בו עוד, אבל